Ч. 13. Середа 1 лютого (19 січня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поединоке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Рускі справи в угорскім соймі. — Відношенє австрийскої і італїяньскої фльоти.

Оногди відбуло ся у Відни засїданє німецко-народного союза під проводом пос. бар. Кіяріого. На засїданю обговорювано спільний буджет, а особливо вимагані войсковою управою запотребованя на войско. Загальний погляд Союза змагає до того, щоби на маринарку призволити видатки по основнім розслїдї і вилученю не безусловно конечних домагань, а з запотребовань на войско призволити ті, що лучать ся з дворічною войсковою службою. Що до покритя буде союз домагати ся вияснення міністра скарбу і заявить, що ті домаганя ухвалить тільки в необхідних розмірах і в правильнім буджетї а не в провізориї.

Угорский президент міністрів ґр. Кін-Гедерварі розмавляв з кореспондентом париского „Figar-a“ про запотребованє на маринарку. „Розправи в делеґациї — говорив він — відбудуть ся спокійно і будуть продовженем дотичних нарад віденьских. Тодїшні запотребованя були в засадї ухвалені. Скріпленє фльоти повинно бути в кождім услучаю ухвалене. Не маємо наміру вести війни з якою небудь державою, бо з чотирма дріднавтами не можна се пускати ся. Говорено, що будуємо наші кораблї для піддержки Німеччини. О тім нема бесїди, бо то значило би позбавити оборони наше побереже. Як би ми мали 8 дріднавтів, то могли би 4 вислати на поміч Німеччинї, бо других 4 вистарчає для оборони нашого побережа. Я не є заводовим моряком і не можу оцїнити, чи будова дріднавтів є найлїпшим захистом нашого побережа, але заводовцї так мене запевняли і тому здаю ся на їх суд. Сесия делеґациї не буде тревати понад 4 тиждні а про обструкцию нема навіть бесїди“.

В угорскім соймі, як ми вже коротко згадували, порушено дня 25 с. м. справу економічної руїни і нужди серед руского населеня північної Угорщини.

Викликав дебату молодий член угорскої народної партиї (клерикальної) посол Гузар, поставивши до правительства інтерпеляцию в справі дїяльности Жидів в руских комітатах взагалї, а в мармароскім з осібна. В палкій, часто перебиваній промові мотивував п. Гузар свою інтерпеляцию.

Ся третя з черги — говорив він — інтерпеляция в справі рускої людности, поселеної в північнім всходї Угорщини, має на метї спровокувати правительство до заяви, якими способами оно наміряє захищати північно-всхідну часть Угорщини від жидівскої іміґрациї з Галичини. Руске питанє, або — як єго звичайно називають — „хазарске питанє“, затемнене в працї і публичній опінії наслїдком втягненя туди ріжних питань, які туди не належать, прим. питаня конфесийного. Дехто знов хоче цїле руске питанє звести до малозначної місцевої справи, вяжучи єї з докорами против адмінїстрациї і судівництва в мармароскім комітатї. Появили ся всїлякі заяви після другої інтерпеляциї бесїдника. Однак справи тої не можна полагодити лицарскими заявами, а тільки шляхом слїдства, яке розпорядити обовязаний мінїстер судівництва. В інтересї держави треба той нарід ратувати, а не глядїти безділено, як чужинецкі зайди загарбують власність давної тубольчої людности. Бесїдник відчитує кілька подробиць із відчиту адвоката дра Карла Картіча, обзнакомленого з тамошними відносинами, який чорними красками малює ті відносини. З осібна веденє книг ґрунтових там дуже лихе. Розповсюднив ся там в страшенний спосіб звичай фальшивих сьвідоцтв в судї і кривоприсяги, і то вже не тілько серед захожих Жидів, а й серед рускої людности. Наслїдком того безпеченьство майна і публичного добра паде там щораз низше.

В економічній боротьбі між Русинами і

---

9)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлійского — Р. Конана Дойле.

(Дальше).

— Я на більші річи важив ся — говорив дальше мій товариш — більше витерпів в товаристві Туссака і подібних дикунів, як той Ляссаль при всїх своїх сьмішних кавалерийских атаках. А що до услуг, які я віддав цїсареви, то дїла всїх єго маршалків не переважать моїх. Але вам всьо то видає ся в иншім сьвітлї, пане... пане...

— де Ляваль.

— Так; що я все забуваю то імя. Отже ви гадаєте так само як Ляссаль?

— О тім не гадаю зовсїм — відповів я. — Знаю лиш то одно, що завдячую вашій помочи моє житє.

Заки він ще відповів, почули ми вистріли з пістолетів і крик далеко від нас. Ми задержали ся, але було знов зовсїм спокійно.

— Мусїли єго побачити — відозвав ся мій товариш. — Але він надто сильний і за хитрий, аби дати зловити ся. Менї здаєть ся, що можна би зійти цїлий сьвіт, заки би стрітив такого небезпечного чоловіка.

— Я пійшов би радше на конець сьвіта, аби лиш не стрітити ся з ним — відповів я — хиба би мав відповідні средства оборони.

Мій товариш у відповіди сухо засьміяв ся.

— А однако він на скрізь честний, як на нинїшні часи незвичайна рідкість. Від вибуху революциї держить ся він єї всїми силами. Вірить твердо у всьо, що пише і говорить ся і пересьвідчений, що Франция — по якімсь часї несповою і кількох конечних вироках смерти — буде осередком мира, вигоди і братньої любви. Многі набили собі голови тими хорошими ідеями, але ті голови майже всї покотили ся. Туссак остав вірний свому ідеалови і тому що всюди замість мира бачить борби, замість добробиту нужду, тому що на місце републики здвигнуло ся цїсарство, тому він вийшов майже з розуму. Став лютим зьвірем, як ви бачили, зьвірем, котрий своє дуже тїло і великаньску силу пожертвував на знищене тих, котрі знищили єго ідеал. Він не знає нїякого страху; є витревалий, непримиримий і без сумнїву убє мене колись в заплату за ту штуку, яку я єму нинї зробив.

Мій товариш говорив зовсїм спокійно, лагідним голосом. І не було то пустою самохвалкою, коли говорив, що до єго нечистого ремесла належить більше відваги, як до кавалерийских атаків Ляссаля. По короткій переврі говорив старий немов би сам до себе:

— Так — сказав — я пропустив догідну хвилю. Застрілити повинен був я єго, коли він боров ся з псом. Але може був би я лиш зранив єго; тодї був би він мене на кусні розірвав як вареиу курку. Отже може лїпше, що так стало ся.

Вкінци полишили ми за собою багно і почули під ногами твердшу землю. Мій товариш ішов все наперед з великою певностию. Позаяк я мав на собі перемоклу одїж і був цїлий перемерзлий, то єго скорий хід дуже менї подобав ся.

Де ми були і куди ми ішли, про те не мав я найменшого понятя. Вправдї я в тій околици родив ся, але я покинув моє родинне місце в найпершій молодости. Навіть в білий день був би я не найшов дороги, а щож серед такої пітьми! Мною заволодїла якась байдужність; криша над головою і спочинок, то було всьо, чого я собі в тій хвили бажав.

Не знаю, як довго ми вже ішли; мов у снї ступав я механїчно побіч мого опікуна і схаменув ся, аж коли він нагло задержав ся. Дощ перестав і хоч ще тяжкі хмари закривали місяць, то все таки небо трохи прояснило ся; я міг бодай кілька кроків перед себе бачити.

Перед нами була велика біла, чотирокутна яма, без сумнїву був то полишений крейдовий лім, на єго берегах росли густі корчі. Мій провідник оглянув ся осторожно довкола і пійшов відтак поміж корчами близько до крейдової стїни, вхопив ся єї і пересував ся дальше між нею і корчами, аж до місця, де здавало ся дальше не можна було іти.

— Чи бачите яке сьвітло де тут недалеко? — спитав мене.

Я оглянув ся, але не бачив нїчого.

— Добре — сказав — пійдете наперед, а я за вами.

Тодї, коли я розглядаючи ся відвернув

Хазарами стоять против себе противники, яких моральні поняте на скрізь ріжні. В жидівских покутних школах навчають там страшенно неморальних річий.

Самі честнійші Жиди навіть признають, що по віруваням Хазарів є гріхом займати ся користною працею. З уваги на те річ вказана, хопитись усіх можливих способів, аби ті елементи відогнати від наших границь. Також орґан угорского Товариства для суспільних наук „Huszadik Század" займає ся хазарским питанєм і називає той нарід проклятєм. Один з визначних членів правительственної партиї пос. Фаркаш оповідає в своїм творі про угорских Русинів, що продажність державних і адміністрацийних орґанів там така велика, що ще недавно тілько виїмково міг хлоп виграти процес з Жидом. Сконстатував се також міністерский комісар Едвард Еґан, не якийсь соціяліст або ворог пануючої кляси, а нині, коли він уже покійний, ніхто не може відмовити честности і єго намірам, коли він домагав ся стриму для галицької імміґрациї. Галицкі Жиди не тілько граблять землю хлопску, а вміють забирати в свої кишені навіть велику часть американьских заробітків.

Бесідник просить міністра, щоби розслідив лихву на коровах та зробив неможливими 600 до 800-процентові відсотки. Також шинкарскі позволеня треба обмежити і спинити. Не можна тут брати під увагу фінансово-політичний бік справи, бо мова тут про ратунок цілого народу перед пошестю алькоголізму. Галицкі Хазари вже загрожують навіть Будапештови. (Гамір і заворушенє). Треба краіну боронити перед хазарским наіздом. Бесідник інтерпелює міністра внутр. справ і судівництва.

Чи відомі правительству суспільні невзгоди в мармороскім комітаті? Що наміряє правительство зробити для прослідженя земельних книг і діяльности тамошних адміністрацийних урядів? Чи правительство подбало, щоби відповідно карати фальшиві сьвідоцтва, переступства лихварскі і в обсягу полевої поліциї тай веденє покутних шкіл? Якими радикальними способами наміряє правительство спинити масову імміґрацию Хазарів з Галичини тай унеможливити їм присвоюванє собі підступом землю Русинів?

На інтерпеляцию відповів безпроволочно міністер судівництва Франц Секелї. Він впевняє, що вже по першій інтерпеляциї п. Гузара взяв ся до виданя потрібних розпоряджень для санациї з'ображених відносин. З'осібна зроблено вже богато для поправи земельних книг. Против масової лихви буде адміністрация виступати ще енерґічнійше ніж доси. Надужитям при купні ґрунтів міг би запобігти примус нотарияльних актів, однак правничі круги ще не можуть на те згодити ся. Але імовірно треба буде таки за се хопити ся. Правительство зробить все для відверненя лиха, а з покінченого слідства подасть палаті справозданє.

По відповіди міністра наступила бурлива дебата, в котрій забирали голос пп. Фаркаш, Раковскі та вдруге Гузар. З боку жидівских послів упав против інтерпелянта закид антисемітизму, против якого він рішучо застеріг ся, заявляючи, що навіть честні Жиди противні злочинній роботі Хазарів.

До голосованя не прийшло, бо міністер заявив, що відповідь єго ще не дефінітивна.

Дебата викликала живий відгомін в угорскій праси та спричинила численні причинки і полемічні уваги до промови п. Гузара про руско-хазарскі відносини.

Австрийский віцеадмірал Кіярі розмовляв з кореспондентом туриньскої часописи Stampa, поясняючи теперішне напруженє між Австриєю і Італією. Відтак перейшов на справу фльоти обох держав. Італїяньскій фльоті висловив повне признанє і зазначив, що коли би навіть у Відни ухвалено проґраму маринарску, то до кінця 1912 р. відношенє австрийскої фльоти до італїяньскої було би як 1 і 1·3. Щоби добре укріпити дальматиньске побереже, котре впрочім має малу вартість фортифікацийну, треба би видати тілько міліярдів, що за ті гроші можна би вибудувати два рази більшу фльоту як італїяньска.

Новинки.

Львів, дня 31-го січня 1911.

— **Преосьв. Еп. др. Хомишин** виїздить завтра, дня 1 лютого, на півтора тиждня в дицезию.

— **Ювилей о. А. Петрушевича.** Сего року припадає ювилей 90-літних уродин звістного москвофільского діяча о. А. Петрушевича. Посол Глїбовицкий взиває в „Галичанинї" своїх одномишленників до торжественного сьвяткованя сего ювилею, особливо „Народним Домом", якому, як звістно, пожертвував о. Петрушевич свій музей, свою власну бібліотеку (поверх 16.000 творів), богато ґеоґрафічних карт, гравюр, рукописий, документів, старих книг і т. п.

— **Новим епископским вікарием** для угорских Русинів в Гайду-Дорозї іменований о. Мих. Яцкович, член конзисториї мукачевскої епархії. О. Яцкович родив ся 1858 р. Був парохом в Петрикївцях і Ульбережу. Коли повдовів, епархіяльна власть в 1889 р. іменувала єго контрольором епархіяльної каси і управителем конвікту сьвященичих синів і на тім становищи о. Яцкович діждав ся теперішного іменованя.

— **Діточий вечер.** В салї львівского „Сокола" було в неділю многолюдно. На діточий вечер, уладжений „Жіночою Громадою" на дохід Р. Т. П., вібрало ся богато наших родин з дїтьми на представлене і на забаву. Дрібна дітвора відограла на сцені гарну картину „Серед цьвітів" закінчену живим образом. Потім відбували ся забави для найменших.

— **Дрібні вісти.** В часї від 20 мая до 14 червня відбуде ся у Львові пекарска вистава в палатї штуки на повиставовій площи. — На одній з вистав картин в Дісельдорфі якийсь чоловік подер картину „Христос і Варава". — В Льондонї занедужало 150 осіб і померло 14 від спожитя мороженого, спровадженого з Італії. — Робітник

ся від него, мусів він вирвати якийсь корч, або відхилити і напротив себе в білій стінї по бачив я чорну діру.

— Отвір вузкий, але там дальше буде ширше — сказав.

Я завагував ся на хвилю. Куди він мене той загадочний чоловік? Чи він жив в печері як дикий зьвір? Або може була то лапка, в яку хотів він мене зловити? В срібнім сьвітлі виринувшого саме місяця чорний отвір виглядав незвичайно грізно і страшно.

— Не можете вже вернути, мій любий — сказав мій товариш. — Мусите менї завірити, чи хочете чи нї.

— Стою до вашої розпорядимости.

— Отже скоро наперед, я іду за вами.

Я поліз у вузкий отвір. Мусів лізти на руках і ногах і лиш з трудом міг я на стілько обернути шию, аби бачити за собою чорну тїнь мого товариша. При входї він на хвилю задержав ся; відтак почув я шелест піднимаючих ся галузок і блїде, з надвору добуваюче ся сьвітло зникло. Заволоділа глубока пітьма; але я чув, як єго колїна посували ся по землі і знав, що він лїз за мною.

— Лиш дальше — сказав — аж прийдете до сходів, що ведуть на долину. Там будемо мати більше місця і зможемо засьвітити.

Я не міг напростувати хребта, не діткнувши стелї, а мої лікті отирали ся о бічні стіни. Але що я був стрункий і оборотний, то легко і без труду посував ся наперед, аж — яких сто кроків від входу — наткнув ся я руками на сходи, о яких говорив мій провідник. Я зліз в долину і сейчас пізнав по лїпшім воздусї, що мушу бути в обширнійшім місци.

Мій товариш викресав огню; искра запалила губку і вскорі по тім упало жовте сьвітло воскової сьвічки на худе лице старого, що глядів на мене усьміхнений. Лиш голова була осьвітлена, всюди довкола була темнота. Відтак підняв старий сьвічку понад свою голову і поволи повів нею довкола, так що она осьвітила цїлу печеру, в котрій ми стояли.

Ми були в підземнім проходї, що як здавало ся, простягав ся далеко. Тут був прохід так високий, що я вигідно міг простояти. Я оглядав ся на всї боки. Мохом порослі мури були дуже давні, а там де ми стояли, була завалена стеля; она заперла давний вихід і прохід через крейдову стїну був пізнійше зроблений. Порозкидувані знаряди доказували, що то стало ся перед дуже недавним часом.

Мій провідник держачи сьвічку в руці пійшов наперед, а я ішов слїдом за ним, спотикаючи ся о безчисленні камені, які майже завалювали довогу.

— Ну — спитав, глядячи на мене через плечи — бачили ви в Анґлії що подібне?

— Нїколи — відповів я.

— То винаходи і устроєня з давно забутих часів, які нині знов приходять до ужитку. Підземний прохід в наших поганих часах може стати часом в великій пригоді.

— А куди він веде? — спитав я.

— Сюди — сказав і задержав ся перед сильними деревляними, зелїзом окованими воротами. Почав щось робити коло дверий, але я не бачив що. З голосним скрипотом обернули ся двері в завісах і перед нами появили ся стрімкі високі сходи, зі спорохнавілими від старости ступнями. Він пхнув мене наперед і замкнув двері за собою. На горішнім кінци сходів були другі двері, які мій товариш отворив в подібний спосіб і знов замкнув за нами.

Чи то дійстно я був, я, Люї де Ляваль з Ашфорду в Кенті, що всьо то переживав, чи може менї всьо то снило ся?

Сильні, мохом порослі склепіня, зелізом оковані двері видали ся менї казочними; але палахкотяча сьвічка, мій перемоклий клунок і заболочене, подерте одїнє пересьвідчували мене о дійстности; також тверезе, ділове поведене і короткі, сухі замітки мого товариша не мали в собі нічого романтичного.

Ми стояли в довгім, склепленім коридорі з камінним помостом, на котрого другім кінци горіла тускло оливна лямпа. Два закратовані вікна вказували, що ми знов були на поверхни землї. Ми перейшли той простий коридор і кілька поперечних, війшли по кручених сходах на гору і дістали ся до малої, вигідної комнати, в котрій стояло ліжко.

— То повинно би вам на нинї вистати — сказав він.

Я нічого лїпшого не бажав собі, як кинути ся, так як я стояв в мокрім одїню на чисте, біле ліжко, але ще раз перемогла цікавість мою утому.

— Я дуже вам вдячний — сказав я. — Може будете ще так добрі і скажете менї, де я є.

— Ви в моїм домі і то поки що повинно вам вистати. Завтра поговоримо більше.

Він потягнув за шнурок від дзвінка і появив ся худий, кучерявий служачий.

— Панна вже спить?

— Так, пане, вже від двох годин.

— Добре. Я задавоню завтра рано на тебе.

Замкнув двері і єго кроки ще не прогомоніли, як вже мене обняв твердий сон, який нам приносить лиш молодість і найбільша утома.

(Дальше буде).

Бекер в Ільзенбурзї (Саксонія) упивши ся, убив жінку і двоє внуків, а ранив невістку. Відтак хотів повісити ся, але его здержали. — На австрийскім пароходї „Буковина", що плив до Трапезунту, збунтували ся подорожні. Капітан пароходу хотів поспішити з помочию італїйському пароходови, що осїв на мілизнї, а подорожні побили магтовів і капітана і приневолили его плисти прямо до Трапезунту. — Робітник Август Брайтенбах в Богумині поранив тяжко свою жінку ножем, опісля повісив четверо дїтий, а врештї й себе. — В Берлині помер властитель Vossische Zeitung Лессінг. Voss. Ztg. належить до найстарших нїмецких дневників і виходить вже більше сотні лїт.

— Подорож нїмецких послів Австрії до Риму. На ювилей до Риму вибирає ся поверх сотки нїмецких, парляментарних і соймових послів під проводом дра Штайнвендера. Посли виїдуть в Відня в понедїлок, або вторник зелених сьвят і прибудуть наперед до Фльоренциї, де переночують, а звідтам поїдуть до Риму, де забавлять півняти дня. З Риму відбудуть посли прогульку до Неаполю. В Римі буде їх гостити виставовий комітет і громада міста.

— Вісти з російскої України. Київска *Рада* (ч. 9) містить інтервю з соц.-дем. послом державної Думи Кузнецовим. Кузнецов заявив, що его клюб ставить ся до українського питаня, як до явища, викликаного самим житєм і все буде з думскої трибуни обороняти право на національне самоозначенє українського народу. Соц.-дем. клюб в думі стоїть за введенєм рідної мови кождого народу як викладової в школах народних, середних і висших, а так само за допущенєм єї до суду. Підчас думскої дебати про народні школи клюб голосував за українскою мовою. Так само противить ся соц.-дем. клюб переслїдуванням „Просьвіт", як взагалї переслїдуванням всякого просьвітного руху і збирає материяли, щоби виступити против таких переслїдувань з думскої трибуни. — Київский посол державної думи проф. Іван Лучицкий занедужав. — На харківскій *Южний Край* наложено кару 200 рб. за передрук з *Кієвских Вістий* уривка з огляду українського житя в 1910 року. — В Холмі заложено раду місіонарів для Холмщини під проводом еп. Євлогія. На перше засїданє ради запрошено місіонарів з Почаєва.

† Померли: О. Кирило Константин Сїмків, єромонах Ч. С. В. В., парох в Ріо Кляро в Паранї, перед кількома днями на місиї в Марешаль Малле в Бразилїї, в 45-ім роцї житя; — о. Омелян Кічура, парох в Косові, підгаєцкого декапата, дня 27 с. м., в 70-роцї житя, а 44-ім сьвященьства; — Вол. Навроцкий, нотар в Немирові, дня 27 с. м.; — Мария Дзюбаньска, вдова по народнім учители в Сокали, дня 26 с. м.: — Мария Завадовска, учениця III кл. гімназиї Стшалковскої у Львові, дня 22 січня.

— Польске середне шкільництво в Королївстві Польскім. До року 1869 школи середні в Королївстві Польскім з малими виїмками мали польску мову викладову. Доперва в тім роцї, т. є 6 лїт по послїднім польскім повстаню, коли польска суспільність думала лише про вилїченє ран заданих їй в часї повстаня, знесено „Головну Школу у Варшаві" і замінено сї на російский університет а рівночасно заведено російский язик викладових у всїх гімназиях наперед в державних а відтак і приватних. Усунено з гімназий обовязкову науку польскої мови і ограничено години того предмету, а все те стало ся тодї, коли в цїлім краю панувала глубока тишина, коли о жаднім заворушеню не було мови. Доперва в часї війни російско-японьскої позволено Полякам закладати польскі школи. Польска молодїж кинула ся з жаром до тих заведень і проголосила бойкот державних шкіл. Дня 1 січня 1905 р. було в 11 державних середних школах в Варшаві 5.326 учеників, а по розпочатю страйку лише 2.403. Державні гімназиї охоронили від цїлковитого вилюдненя Жиди і дїти тих Поляків, що були заняті в службі державній, особливо дїти стражників і жандармів. Недавно видав М. Белль книжку п. з. „Справа шкільна в Королївстві польскім 1905—1910", Львів 1910, сторін 200, а в листопадовім зошитї „Muzeum" помістив інспектор краєвий др. Майхрович рецензию тої книжки. Після дат там поданих було з початком теперішного шкільного року в королївстві польскім 51 приватних польских шкіл середних, а то: 20 гімназий (в тім 4 низші гімназиї), 12 шкіл реальних (в тім 4 низші), 16 шкіл торговельних висших, 1 низша і 2 школи технічні. Число учеників і учениць тих шкіл виносить 30.000. Школи ті не мають права публичности і суть по більшій части ще не повні, а їх вихованки мають вступ отворений лише на галицкі університети. Бо треба знати, що австрийским університетам прислугує право орікати, чи дана школа заграничпа стоїть на тім самім уровени науковім, що в Австриї середна школа чи нї — і в міру того приймати або не приймати абітуриєнтів тої школи на звичайних слухачів університету. Рівночасно подаємо кілька дат про російске середне шкільництво взагалї. Після Věstnika českých proffesorů числа 4. за грудень 1910 р. було в 1907 р. в Росиї середних шкіл мужеских 657: в тім 338 гімназий, 65 прогімназий (низших гімназий), 254 реальних шкіл, женьских 958 в тім 677 гімназий і 281 прогімназий. Між тими всїма 1615 школами було ледво 68, то є 4 прц. шкіл державних а з того, що найцїкавійше, 27 у варшавскім шкільнім окрузї. Пів державних шкіл середних є 323. Тепер наміряє міністерство число середних шкіл значно побільшити. На варшавскім університетї, котрий Поляки також бойкотують є тепер 220 Поляків на загальне число слухачів 1912.

Телеґрами.

Будапешт 31 січня. Вчера о год. 3 по полудни вібрала ся комісия справ заграничних австрийскої делегациї. На засїданю виголосив пан Міністер справ заграничних гр. Еренталь політичне експозе.

Петербург 31 січня. Дума розпочала вчера свої наради. Ухвалено заінтерпелювати правительство в справі поборюваня чуми в Сибірі.

Петербург 31 січня. В правительственних кругах побоюють ся забурень на Балканї. Висиланє турецких войск в Македонії і Альбанії спонукує неспокійні живла до викликуваня нових заворушень.

Константинополь 31 січня. Супротив поголосок, немов би правительство згодило ся дати Єменови автономію, пише часопись „Ікдам", що правительство передусім мусить показати ворохобникам свою силу. Відтак заключить відповідний договор з імамом Ягією.

Надіслане.

Запрошенє до передплати.

В сїм роцї розпочали ми двайцять перший рік нашого видавництва. Не потребуємо покликувати ся на то, яку за сей час „Народна Часопись" зробила прислугу нашій суспільности. Се знають і уміють певно оцїнити всї наші Вп. Передплатники і Читачі. Скажемо длятого, що як доси так і на будуче буде „Народна Часопись" трудити ся дальше в тім самім напрямі, а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публицї подавати як найобильнїйший і як найдобірнїйший материял не лиш із суспільного і полїтичного житя, але також із всїляких піль людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись" буде й в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси, а іменно:

Для львівских передплатників в аґентиї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провинциї в ц. к. Староствах:

на цїлий рік	К 4·80 с.
на пів року	„ 2·40 „
на чверть року	„ 1·20 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цїлий рік	К 10·80 с.
на пів року	„ 5·40 „
на чверть року	„ 2·70 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 6 с.

За редакцию відповідає: **Адам Кряховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).